

RAPPORT FRA PROGRAMSENSOR, BACHELORPROGRAMMET I ADMINISTRASJON OG ORGANISASJONSVITENSKAP, MARS 2017

Programsensor: Professor Knut H. Mikalsen, UiT, Norges Arktiske Universitet.

Rapporten bygger materiale stilt til rådighet av instituttet, inkludert evalueringsrapporter for i alt 10 kurs (for høst og vår 2016). I tillegg besøkte undertegnede instituttet 28. februar og gjennomførte samtaler med studenter, faglærere, samt undervisningsleder og studiekonsulent. Kursbeskrivelser, forelesningsplaner og pensumlister er lastet ned fra instituttets hjemmesider.

Programmets innhold – inkludert kursporteføljen, tilsiktet læringsutbytte, arbeidskrav og pensumlister - er beskrevet i en egen «folder» som kan lastes ned fra instituttets hjemmesider. Alt dette er omtalt i tidligere rapporter, og jeg skal nøye meg med å gjenta at denne informasjonen både er fyldig og oversiktlig. Siden forrige rapport har instituttet tatt et viktig grep gjennom en omlegging av innføringsemnet AORG 100 (nå AORG 100A). Det nye kurset utgjør instituttets ‘bidrag’ til examen facultatum» og gir en uttelling på 20 studiepoeng. Det nye emnet framstår som klart mer omfattende enn det tidligere innføringsemnet; det favner videre rent faglig og har et større pensum. Eksamensordningen er en kombinasjon av gruppeoppgave basert på en drøfting av et empirisk case og en 4-timers skoleeksamen. Eksamensordningen er i utgangspunktet god og åpner for en kombinasjon av case-baserte drøftinger og pensumbaserte ‘tester’. Gruppestørrelsen (2 til 4 deltakere) bør imidlertid vurderes. Spriket mellom delkarakterene på gruppeoppgaven og skoleeksamen for enkeltes vedkommende kan tyde på at 4 studenter pr. gruppe åpner for ‘gratispassasjerer’. Studentene jeg snakket med framholdt også at fire personer pr. gruppe er for mange; det kan både gjøre det vanskelig å bli enig om en arbeidsfordeling og åpne for rollen som ‘gratispassasjer’. I følge studentene bør antall deltakere pr. gruppe ikke overstige 3 personer. Noen framholdt 2 deltakere som ideelt, bl.a. fordi samarbeidet da ville oppleves som mer forpliktende av den enkelte. Gruppestørrelsen er for øvrig noe instituttet skal se nærmere på. Studentene framholdt også at det var en fordel å kunne velge sine ‘partnere’ selv, noe det visstnok ikke var lagt opp til i utgangspunktet.

At gruppeoppgaven er casebasert ble ansett som svært positivt, ikke minst fordi det ga rom for å aktivisere faglige begreper og perspektiver i drøftingen av aktuelle, relevante samfunnsspørsmål. Pensum framstår imidlertid som for omfattende, litt sprikende og til dels ganske vanskelig for mange. En rask titt på pensumlista underbygger i noen grad slike synspunkter. Kurset favner vidt, selv som innføring betraktet og burde kanskje spisses noe mer mot administrasjons- og organisasjonsfaglige emner. Både forelesninger og seminarer får

gode skussmål; særlig seminarene framheves som gode arenaer med rom for oppklaringer og diskusjon om faglige spørsmål. For øvrig ønsker studentene at hver deleksamen bør karaktersettes separat og at karakteren på gruppeoppgaven kunngjøres *før* skoleeksamen. På spørsmål om seminarene burde gjøres obligatoriske, var meningene delte. Noen mente frivillig oppmøte ga mer motiverte studenter og bedre diskusjoner; andre framholdt at krav om å delta kan virke disiplinerende og sette noen 'standarder' for egen arbeidsinnsats.

Kurset er for øvrig evaluert på bred basis og tilbakemeldingene er jevnt over gode. Deltakelsen på forelesninger og seminarer er relativt høy og studentene ønsker flere forelesninger og at det tilrettelegges bedre for spørsmål og diskusjon i auditoriet. Mange gir imidlertid uttrykk for at terskelen for å ta ordet, kommentere og stille spørsmål er høy, særlig fordi en er faglig usikre og ikke vil dumme seg ut foran sine medstudenter.

Instituttet gjennomførte et forsøk med mentorordning for nye studenter høsten 2016, en ordning som ikke fungerte i tråd med intensjonene. Studentdeltakelsen var lav, muligens fordi informasjonsflyten var mangelfull. Instituttet har ikke gitt opp 'mentorkonseptet' som sådant, men vil vurdere alternative introduksjonsordninger med sikte på å involvere og engasjere studentene i større grad.

Undertegnede hadde også samtaler med en gruppe viderekomne studenter med vekt på bachelorprogrammet som sådant. De fleste av disse var i slutfasen av programmet, mens to hadde gjennomført dette og var i gang med mastergraden. Et interessant synspunkt, som de fleste syntes å dele, var at administrasjons- og organisasjonsfaget har et identitetsproblem. Slik studentene ser det faller bachelorprogrammet mellom to stoler i sitt forsøk på å kombinere bredde og dybde, statsvitenskap og organisasjonsvitenskap. Sistnevnte fagområde rendyrkes særlig i AORG 101, men følges – tematisk og teoretisk – i for liten grad opp i de øvrige kursene som har en mer generell – les statsvitenskapelig – profil. Med andre ord – og igjen ifølge studentene: Innholdet i programmet holder ikke helt hva tittelen – «Administrasjon og organisasjonsvitenskap» - lover; til det er innslaget av *organisasjonsteori* for magert. At instituttet faktisk er en statsvitenskapelig institusjon kan neppe bestrides, og det er viktig at dette kommer klart fram både i studieplanen og i det nye introduksjonskurset (AORG 100A). Budskapet, for å si det slik, bør kanskje være at programmet i hovedsak bygger på en organisasjonsteoretisk tilnærming til studiet av politikk, offentlig styring og forvaltning, og at det, slik sett, faller innenfor en av statsvitenskapens sub-disipliner – offentlig politikk og administrasjon.

Det foreligger som alt nevnt, evalueringer for i alt 10 kurs gitt vår og høst 2016. Undervisningen får gjennomgående bra omtale; studentene er rimelig fornøyd både med

forelesninger og seminarer. Særlig seminarerne får - nå som tidligere - mer enn godkjent karakter. Formuleringer som «*veldig flink seminarleder*»; «*seminarlederen kunne fagstoffet godt*» (AORG 104) og «*strålende fornøyd med seminarleder*» og «*seminaret har fungert veldig fint*» (AORG 101) går igjen i evalueringen av seminarerne på flere kurs. Interessant nok er tilbakemeldingene på undervisningen i AORG 101 for høsten 2016 til dels meget gode; eksamensresultatene derimot var langt under pari. For undertegnede, som selv var sensor på kurset, fortøner dette seg som et aldri så lite paradoks. Forklaringen ligger kanskje i den lave svarprosenten som gjør evalueringen lite representativ for kullet som sådant.

Bacheloroppgaven (AORG 250) oppleves som interessant og meningsfull, og både forelesninger og seminarer får gode attester. Studentene ønsker flere oppgaveseminarer, og gir uttrykk for at flere av disse burde vært obligatoriske. Problemet, slik studentene ser det, er først og fremst mangelen på tydelige retningslinjer for hvordan oppgaven skal utformes, noe som gjør at veilederne/lærerne ikke nødvendigvis er samstemte i synet på hvordan denne skal 'se ut'. I tillegg etterlyses en avklaring av hva man kan forvente av veiledning og klarere tilbakemeldinger fra veilederne. I den grad skoen trykker noe sted er dette først og fremst i forholdet student-veileder. Klarere signaler om hva studentene kan forvente, og veilederne/lærerne skal levere, er åpenbart nødvendig.

Eksamensordningene på de fleste kurs er en 4-timers skoleeksamen, noe som framstår som lite krevende om en tar i betraktning at hvert kurs gir en uttelling på 15 studiepoeng. På noen emner er det riktignok arbeidskrav i tillegg – gjerne i form av essays som skal godkjennes før eksamen avlegges. Her synes undertegnede at instituttet bør vurdere å utvide omfanget av skoleeksamen, eksempelvis til 6 timer, noe som vil gi rom for litt mer krevende/omfattende eksamensoppgaver. For øvrig har studentene – både nå og tidligere – uttrykt en viss misnøye med essayskrivingen. Selv om meningene er delte, er det flere som ikke helt skjønner verken poenget eller 'formatet'. Noen savner også tilbakemeldinger på denne typen arbeidskrav.

I samtalen med faglærerne var metodekurset (igjen) et tema. Alle er enige om at dette kurset, som er felles for studentene i adm. org., sammenliknende politikk og sosiologi, er meget godt – noe som også bekreftes av tidligere studentevalueringer. Problemet er imidlertid at lite av dette stoffet sitter igjen hos studentene når de skal gå løs på bacheloroppgaven (eller masteroppgaven, for den saks skyld). Utfordringen her er med andre ord å sikre vedlikehold av metodekunnskapene over tid, hvis dette i det hele tatt er mulig - gitt at andre kurs etter hvert legger beslag på studentenes tid og energi. Undervisningsleder var inne på muligheten

for å gi noen oppfriskningsforelesninger i metode i forkant av arbeidet med oppgaven; en idé studentene jeg snakket med hadde stor sans for.

Alt i alt må en kunne si at instituttet fremdeles legger stor vekt på å evaluere og forbedre sitt bachelorprogram. En har etablert evaluerings- og tilbakemeldingsordninger som fanger opp både de gode og mindre gode sider ved programmet – i form av kvantitative ‘utbyttmålinger’ og kvalitative kommentarer og meningsytringer. Problemet er selvsagt den lave svarprosenten som skaper usikkerhet om hvor representativt svarmønstret egentlig er. Når det er sagt, er dette selvsagt bedre enn ingenting siden det i det minste gir en pekepinn på hvor landet ligger, så å si. Et viktig supplement ligger for øvrig i instituttets tilrettelegging for direkte kontakt mellom studenter og programsensor. Samtalene med studentene skjer under ‘fire øyne’, og studentene er gjennomgående både engasjerte og frittalende. I så måte gir denne form for direkte kontakt tilgang til informasjon og synspunkter som ikke uten videre fanges opp i de mer formaliserte og rutinemessige evalueringsordningene.